

Arrest

nr. 265 707 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEM *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Angolese nationaliteit te beschikken. U bent geboren op 9 juni 1991 te Namibe, Angola.

Uw ouders gingen uit elkaar toen u jong was. Uw moeder kreeg een nieuwe partner die gewelddadig was naar u en uw moeder toe. Toen u dertien jaar was, werd u verkracht door een buurman.

Hierdoor raakte u zwanger. U kreeg uw eerste kind, A.L.R.C., geboren op 10 september 2005. U was toen veertien jaar. Op uw zeventien jaar besloot u om bij uw grootvader in Luanda te wonen. Uw moeder verhuisde enige tijd later ook naar Luanda en ging een tijdje uit elkaar met haar partner. Later zijn ze weer een relatie aangegaan. Omdat uw moeder en grootvader dicht bij elkaar woonden, verdeelde u uw tijd tussen beide plekken. U ging naar school en kon een universitaire studie aanvatten aan een privé universiteit. Om dit te bekostigen, ging u naast uw studie ook werken. Omdat u uw moeder financieel moest ondersteunen gezien ze de opvoeding van uw zoon op zich nam, besloot u om uw studie stop te zetten. U begon te werken in een drankkraampje. Via E. B., een gekende Angolese journalist, werd u geïntroduceerd in een prostitutienetwerk.

U werd gedwongen om u te prostitueren. Gedurende zes maand werd u opgesloten en moest u werken in een prostitutiehuis. U werd er ziek waardoor u niet langer kon werken. U werd vervolgens door een klant, W.d.S. uit het huis gehaald. Hij was een klant van u waarmee u een vriendschapsband had opgebouwd. Hij zorgde voor de nodige papieren en een vliegtuigticket om het land te verlaten. Op 3 juli 2016 verliet u Angola. U arriveerde op 4 juli 2016 in België. U werd afgezet bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Op 18 juli 2016 deed u een verzoek om internationale bescherming bij de DVZ. Op 12 september 2017 werd u door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. U heeft geen gevolg gegeven aan deze oproeping en u heeft geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen de termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud. Hierdoor nam het CGVS op 29 september 2017 een beslissing tot 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U bent niet in beroep gegaan tegen deze beslissing. U geeft aan dat u de uitnodiging nooit heeft ontvangen.

Op 23 oktober 2019 vroeg u opnieuw om internationale bescherming bij de DVZ. U verwijst hierbij integraal naar uw initiële verzoek. Bijkomend geeft u aan dat u in België bent bevallen van een zoon; R.A.K., geboren op 9 maart 2019 te Brussel. Op 12 februari 2020 werd uw verzoek in overweging genomen. In het kader van huidig verzoek legt u volgende documenten voor: de geboorteakte van uw zoon, R.A.K., brieven van uw advocaat dd. 15 oktober 2019 en dd. 18 december 2019, een psychologisch rapport dd. 17 september 2019, een verslag van UMC Sint-Pieter dd. 24 september 2019 i.v.m. uw psychologische opvolging en een attest van de psycholoog van UMC Sint-Pieter dd. 10 oktober 2019, een medisch verslag i.v.m. uw HIV besmetting en uw 9ter aanvraag dd. 6 september 2019. Tot slot legt u ook uw 9ter aanvraag neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit verschillende medische documenten is immers gebleken dat u verschillende trauma's heeft opgelopen waardoor u psychisch zou lijden.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er op toegezien dat er voldoende tijd en aandacht ging naar het creëren van een vertrouwenssfeer. Bovendien was uw raadsman aanwezig tijdens het volledige persoonlijk onderhoud wat voor u zeer belangrijk is (zie brief van uw advocaat dd. 18/12/2019). Verder kon u op elk moment aangeven dat u zou willen pauzeren (zie notities CGVS, p 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u in Angola het slachtoffer was van een gewelddadige stiefvader, dat u er werd verkracht door een buurman en dat u vervolgens werd gedwongen in de prostitutie. U geeft aan dat u hierdoor HIV opliep.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de grote verschillen en lacunes met uw verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde en de verklaringen die u bij het CGVS aflegde.

U geeft, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, aan dat u bij uw initiële verzoek om internationale bescherming -in 2016- de waarheid niet heeft verteld. U zegt dat u bang was en dat u daarom, op aanraden van vrienden, heeft gelogen. Wanneer de protection officer (verder PO) u nader vraagt waarover u dan zoal heeft gelogen, zegt u dat u had gelogen over de locatie waar de gebeurtenissen zich afspeelden. U had immers bij de DVZ gezegd dat dit in **Namib** was terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud -in 2021- verklaart dat het in **Luanda** was (zie notities CGVS, p 10). Wanneer de PO u nadrukkelijk vraagt of u ook over andere zaken heeft gelogen zegt u van niet. Ook uw raadsman vraagt u of u nog andere zaken wilt toevoegen, waarop u ontkent (zie notities CGVS, p 9).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u had gelogen omdat u bang was om bepaalde personen in uw relaas te betrekken (zie notities CGVS, p 18). Het feit dat u aangeeft dat u heeft gelogen uit angst om bepaalde mensen erbij te betrekken en omdat men niet zou weten vanwaar u zou komen (zie notities CGVS, p 18) is wel zeer verwonderlijk aangezien u in het kader van uw eerste verzoek bij de DVZ zondermeer verklaarde dat u **E. B. vreesde** (zie Vragenlijst CGVS, vraag 4, ingevuld door de DVZ op 14/10/2016). Tevens vermeldt u **W.d.S.** bij de DVZ. Bij de DVZ zegt u dat hij uw **buurjongen** is (zie Vragenlijst CGVS, vraag 5, ingevuld door de DVZ op 14/10/2016) terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet langer sprak van 'de buurjongen', maar u stelde dat **W. D. S. een invloedrijk persoon** is en dat hij **in het parlement zetelde**. U verklaarde dat **W. D. S. een klant** van u was in het prostitutiehuis waarmee u een vriendschapsband had opgebouwd (zie notities CGVS, p 16). **Het is opmerkelijk dat u dergelijke tegenstrijdigheden verteld over de kern van uw asielrelaas, namelijk de man die u hielp te vluchten uit het land. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw bonte bewering, zijnde dat u de identiteit van bepaalde mensen of de plek van waar u zou komen niet wilde verhullen geen stand houdt daar u deze onmiddellijk bij de DVZ had bekendgemaakt.**

Uw raadsman merkt in zijn **schrijven van 4 mei 2021** (opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud toegevoegd aan het administratief dossier) op dat u zich niet herinnerde wat u bij de DVZ, vijf jaar geleden, had verklaard. En herhaalt hierbij dat u toen de waarheid niet vertelde **uit vrees om de identiteit van sommige mensen te onthullen**.

In het **schrijven van uw advocaat van 31 mei 2021**, geeft uw raadsman aan dat u bij de DVZ heeft gelogen uit **vrees voor de Dublin procedure**. Bij de DVZ verklaarde u dat u een **tweelingzus** had die dan ook nog eens dezelfde naam zou hebben als u (zie Verklaring DVZ, vraag 17, ingevuld door de DVZ op 27/07/2016). U gaf aan dat zij wellicht naar Portugal was gereisd in 2015 als verklaring waarom u een paspoort en visum (geldig van 25/04/2015 tot 24/05/2015) voor Portugal had (zie Verklaring DVZ, vraag 24, ingevuld door de DVZ op 27/07/2016).

U raadsman merkt in zijn schrijven op dat u zou gevreesd hebben dat u naar Portugal zou worden teruggestuurd omdat u ooit op reis was geweest naar Portugal. Uw raadsman geeft verder aan dat u op dat moment bijzonder fragiel was en dat u toen net trauma's had opgelopen. Verder geeft uw raadsman aan dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de waarheid sprak en dat u zelf naar Portugal was gereisd in 2015 om er een paar dagen tussenuit te zijn. Bij het CGVS verklaarde u dat u nood had aan ontspanning en dat u daarom er een paar dagen op uit trok naar Lissabon en vervolgens terugkeerde naar Angola (zie notities CGVS, p 5). Het is wel zeer verwonderlijk dat u verklaart dat u uw universitaire studie moest stopzetten omwille van financiële problemen omdat u geld nodig had om uw moeder te helpen die de opvoeding van uw zoon op zich nam, maar dat u wel geld had om een vliegtuigreis naar Lissabon te maken en daar enkele dagen op hotel kon verblijven (zie notities CGVS, p 7). **Het is weinig aannemelijk dat u dergelijke reis onderneemt indien u werkelijk financiële problemen had. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat uw verklaringen over uw reis naar Lissabon wel zeer beperkt zijn. U weet niet meer in welk hotel u verbleef, u beperkt zich tot algemeenheden over de stad zoals 'het is een mooie stad', maar u kan verder niets vertellen** (zie notities CGVS, p 19). **Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de toeristische reden van uw reis.** Uw advocaat herhaalt uw verklaringen in zijn opmerkingen dd 4 mei 2021 (zie supra). Hij geeft aan dat u nood had aan een pauze, om even tijd voor uzelf te nemen en dat u daarom enkele dagen naar Lissabon trok. Gezien uw precaire financiële situatie en de indruk die Lissabon op u heeft nagelaten kan er geen geloof worden gehecht aan deze verklaringen.

Verder kan worden opgemerkt dat uw **verklaringen over het prostitutiehuis waar u gedurende zes maand zou hebben verbleven wel zeer beknopt zijn**. Zo verklaart u dat u met vijf meisjes, die u daar had leren kennen, in een kamer verbleef. U kan vijf namen opsommen.

U geeft aan dat u alleen de 'nepnamen' kent en niet de volledige namen van de meisjes waarmee u gedurende een half jaar de kamer heeft gedeeld. U bent tevens niet in staat om te vertellen hoe deze meisjes in het huis terecht zijn gekomen. U geeft aan dat jullie uit schrik niets aan elkaar vertelden. Ook over het gebouw waar u verbleef zijn uw verklaringen zeer summier. U zegt dat het een grote plek was en dat er een grote, lange gang was met veel deuren. U verklaart dat u niet wist wat er achter welke deur zat (zie notities CGVS, p 13). U verklaart dat u ook een nepnaam moest gebruiken: 'Pria' in het prostitutiehuis (zie notities CGVS, p 13). Het is wel zeer verwonderlijk dat u, wanneer u in het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of mensen u ook onder een andere naam kennen, u helemaal geen gewag maakt van een andere naam, laat staan van uw nepnaam 'Pria' die u gedurende zes maand zou hebben moeten gebruiken in het prostitutiehuis, wat de kern van uw asielrelaas uitmaakt (zie notities CGVS, p 3).

Uw verklaringen over uw verblijf in het prostitutiehuis en over de meisjes waarmee u een kamer moest delen, zijn wel erg beknopt waardoor er ernstige vraagtekens kunnen gezet worden bij uw verblijf aldaar.

*Tevens kan worden opgemerkt dat er verschillende discrepanties zijn tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS over de **manier waarop u het prostitutiehuis heeft kunnen verlaten**. U verklaarde bij het CGVS immers dat u door een klant, W. D. S., werd bevrijd uit het prostitutiehuis. U verklaart verder dat hij in het parlement zetelde en dat hij de mensen van het prostitutiehuis wellicht had omgekocht om u vrij te krijgen (zie notities CGVS, p 16). Echter, bij de DVZ verklaarde u dat u doordat u ziek was het prostitutiehuis mocht verlaten en dat u daarop naar het huis van uw ouders ging. De buurjongen van uw ouders, W. D. S., organiseerde vervolgens uw reis (zie Vragenlijst CGVS, vraag 5, ingevuld op 14/10/2016 door de DVZ). **Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden over hoe u uit het prostitutiehuis kon ontsnappen / mocht verlaten, tasten de geloofwaardigheid van uw gedwongen opsluiting en prostitutie verder aan. Daar u geen eenduidige verklaringen kan afleggen over de manier waarop u het prostitutiehuis heeft verlaten, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verblijf aldaar.** Uw verklaringen die door de aangehaalde tegenstrijdigheden al op losse schroeven stonden, worden zo verder onderuit gehaald.*

*Tevens hebben de incoherenties bij de DVZ niet allemaal betrekking op uw vrees in Angola. **Uw verklaringen i.v.m. uw opleidingsniveau, uw familiale situatie en uw broers en zussen zijn eveneens tegenstrijdig.** Zo verklaart u bij de DVZ dat uw ouders in Virei wonen (een gemeente in de provincie Namibe). U verklaarde dat uw moeder verdwenen was op 27 juni 2016. (zie Verklaring DVZ, vraag 13, ingevuld door de DVZ op 27/07/2016). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat uw ouders gescheiden zijn. Uw vader zou in Namibe wonen en uw moeder zou in Luanda wonen. U verklaarde tevens plots dat uw stiefvader u mishandelde (zie notities CGVS, p 6). Ook over uw broers en zussen legde u tegenstrijdige verklaringen af. Waar u bij de DVZ verschillende broers en zussen heeft van dezelfde vader en moeder - waaronder een tweelingszus - (zie Verklaring DVZ, vraag 17, ingevuld door de DVZ op 27/07/2016) verklaart u bij het CGVS dat u het enige kind van uw vader en moeder bent (zie notities CGVS, p 4). U geeft bij de DVZ aan dat u naar school ging tot het 6de middelbaar (zie Verklaring DVZ, vraag 11, ingevuld door de DVZ op 27/07/2016) terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u naar de universiteit ging (zie notitie CGVS, p 7). **Het feit dat u leugenachtige verklaringen aflegt over uw identiteit doen ernstige vraagtekens rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.** Vooral omdat u over veel meer zaken heeft gelogen dan de plek waar u moest werken als prostitué en bij uitbreiding om de identiteit van bepaalde mensen niet te onthullen of van waar u vandaan zou komen.*

Bovenstaande tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor de DVZ en de verklaringen die u voor het CGVS aflegde, doen op fundamentele wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw verblijf in een prostitutiehuis. Van een verzoekster om internationale bescherming die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van haar vertrek uit haar land van herkomst zouden zijn geweest. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Niettegenstaande het feit dat de 'Verklaring DVZ' niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van u worden verwacht dat u essentiële element op een coherente manier kan vertellen.

Voorts verklaart u dat u slachtoffer was van **verschillende geweldplegingen** (zie notities CGVS, p 11). Zoals reeds werd opgemerkt was er bij de DVZ geen sprake van een stiefvader, laat staan dat deze gewelddaden op u pleegde. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw vermeende vrees t.a.v. uw vermeende stiefvader. Tijdens uw gesprek bij de DVZ kreeg u de nodige tijd om de feiten uiteen te zetten die hadden geleid tot uw vlucht uit Angola (zie Vragenlijst CGVS, vraag 5, ingevuld door de DVZ op 14/10/2016). Wanneer u werd gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen, gaf u aan dat u seropositief bleek na onderzoek in België (zie Vragenlijst CGVS, vraag 8, ingevuld door de DVZ op 14/10/2016). Indien u werkelijk werd mishandeld door uw stiefvader, kan er van u worden verwacht dat u dit hier zou aangeven.

Verder haalt u aan dat u **door uw buurman werd verkracht**. Door deze verkrachting werd u moeder op uw 14 jaar. U haalt **geen vrees aan ten aanzien van de dader**. U geeft aan dat u geen contact had met deze man na het incident (zie notities CGVS, p 8). Er dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de geboortedatum van uw eerste zoon; bij de DVZ verklaarde u immer dat hij was geboren in **2008** terwijl u bij het CGVS verklaarde dat hij in **2005** was geboren.

U geeft verder aan dat u **HIV** heeft opgelopen. Zoals u reeds heeft gedaan, dient u zich verder voor de beoordeling van dit elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer er mee belast is om de toegankelijkheid van medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u liever niet over de situatie van uw zoon, A. spreekt. Uit de opmerkingen, ontvangen door uw advocaat blijkt dat de geboorte van uw zoon **niets te maken heeft met uw verzoek om internationale bescherming**. De PO heeft gerespecteerd dat u liever niet over de vader van uw zoon praat en heeft aangegeven dat u, indien u wenst dat het CGVS op de hoogte is van bepaalde zaken, dat u dit in deze veilige omgeving kan meedelen (zie notities CGVS, p 8). U heeft hier geen gebruik van gemaakt waardoor er vanuit kan worden gegaan dat u geen specifieke vrees heeft m.b.t. uw zoon bij terugkeer naar Angola, zoals ook uw advocaat suggereert. Bij de DVZ gaf u echter aan dat u omwille van uw problemen ook vreest voor het leven van uw zoon (zie Verklaringen volgend verzoek, vraag 21, ingevuld door de DVZ op 30 januari 2020). **Gezien de problemen die u aanhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud niet geloofwaardig werden bevonden, kan er eveneens geen geloof worden gehecht aan de vermeende problemen die uw zoon zou meemaken bij terugkeer naar Angola.**

Verder dient er op gewezen te worden dat u op 18 juli 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende bij de DVZ. Op 12 september 2017 werd u door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. U heeft geen gevolg gegeven aan deze oproeping en u heeft geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen de termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud. Hierdoor nam het CGVS op 29 september 2017 een beslissing tot 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus'. U bent niet in beroep gegaan tegen deze beslissing. U geeft aan dat u de uitnodiging nooit heeft ontvangen. **Bovenstaande getuigt van een gebrek aan interesse voor uw asielpprocedure en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging.**

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: **twee brieven voor van uw advocaat, meester Gammar**. Uw raadsman haalt aan dat uw psychologische toestand precair is en dat u nood heeft aan een veilige omgeving en dat u door hem dient bijgestaan te worden tijdens het persoonlijk onderhoud. Het CGVS heeft tijdens het persoonlijk onderhoud alles in het werk gesteld zodat u zich comfortabel zou voelen zodat u zich vrij zou kunnen uiten (cfr. supra). Aangezien u verklaart dat u tijdens dit persoonlijk onderhoud de waarheid heeft verteld (zie notities CGVS, p 18), kunnen we ervan uitgaan dat dit opzet geslaagd is. Verder was uw raadsman gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

Daarnaast vraagt uw raadsman om uw verzoek te behandelen door de Franstalige taalrol en dat u tevens zou worden bijgestaan door een Portugese tolk. Noch u, noch uw raadsman hebben een opmerking gemaakt op het feit dat de proceduretaal niet werd gewijzigd naar het Frans.

Daarnaast legt u ook een **psychologisch rapport** voor, opgemaakt op 17 september 2019 door R. Ewel, dokter in de klinische psychologie en psycholoog. Hij geeft aan dat u sinds 18 juli 2019 psychologische ondersteuning krijgt. U wenste hulp omdat u zich niet goed voelde en dat u psychisch leed. Uit de bevindingen van de behandelende psycholoog blijkt dat u een leven heeft gekend vol geweld. Uit uw verklaringen maakt uw psycholoog op dat u meermaals werd verkracht en dat u in Angola in de prostitutie belandde. Uw psycholoog merkt vier trauma's op m.b.t. seksualisering, stigma, verraad en onmacht. Uw psycholoog geeft aan dat u aan een ernstige post traumatisch stress syndroom lijdt. Het is opmerkelijk dat u, nadat u in 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende, pas in juli 2019 de stap zet om psychologische bijstand te verkrijgen, waardoor enige bedenkingen kunnen gemaakt worden naar de ernst – en minstens de oorzaak – van de door u aangehaalde problemen. U legt tevens een psychologisch attest voor, opgemaakt op 21 september 2019 en 10 oktober 2019 door M. Ares, psycholoog bij UMC Sint-Pieter. Ze verklaart dat u werd doorverwezen door een psycholoog van de dienst pediatrie. U kreeg tijdens uw zwangerschap psychologische ondersteuning alsook na de geboorte van uw zoon. Sinds 6 augustus 2019 volgt de psycholoog Ares u veder op. Ze merkt op dat u aan een post traumatisch stress syndroom lijdt en dat u depressief bent. Er dient echter te worden opgemerkt dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het door u neergelegde medische attest kan de geloofwaardigheid van uw relaas aldus niet herstellen.

U legt tevens een **attest** voor van dr. C. Meuris, werkzaam bij UMC Sint-Pieter. Ze geeft een algemeen overzicht van uw gezondheidstoestand naar aanleiding van uw HIV besmetting en verwijst naar uw 9ter aanvraag.

U legt tevens uw **aanvraag 9ter** voor, die u indiende op 19 september 2019 en waarbij zowel uw HIV besmetting als uw psychologische problematiek aan bod kwamen. Uw raadsman gaf tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat er een negatief oordeel werd geveld in de 9te procedure en dat u momenteel wacht op de uitspraak na uw beroep (zie notities CGVS, p 18).

Uw brief van uw advocaat dd 31 mei 2021 met uw opmerkingen op uw verklaringen bij de DVZ werden reeds uitvoerig besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de navolgende schendingen

- “- artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- art. 48/3 tot art. 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980);
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verdoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).”.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

"II.1. IN HOOFDORDE : ERKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS (artikel 48/3 van de wet van 15.

a. Betreffende de bestreden beslissing

1. De verschillen tussen de verklaringen bij de Dienst vreemdelingenzaken en bij het CGVS

Verwerende partij is van mening dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de grote verschillen tussen de verklaringen die zij aflegde bij de Dienst vreemdelingenzaken en de verklaringen die zij aflegde bij het CGVS.

De bestreden beslissing wordt bijna op exclusieve wijze gestaafd op basis van deze verschillen.

1.1. Inleidende opmerking

Zoals verzoekster dit ook gedurende haar persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd, heeft zij bij de Dienst vreemdelingenzaken in 2016 valse verklaringen afgelegd betreffende sommige elementen van haar asielrelaas. Dit wordt uitgelegd door het feit dat zij bang was om bepaalde personen in haar relaas te betrekken en dat haar aangeraden werd om over deze elementen te liegen op de Dienst vreemdelingenzaken.

Zij heeft ook gelogen omtrent haar familiesamenstelling uit vrees voor een Dublinprocedure.

1.2. Betreffende de verschillen

1.2.1. Personen die in het relaas betrokken zijn

Verwerende partij is van mening dat verzoekster incoherente verklaringen heeft afgelegd over de personen die in het relaas betrokken zijn.

Zo stelt verwerende partij :

[...]

Verzoekster vreest in geval van terugkeer E. B. en B. K. (NPO, p. 11). E. B. is een vooraanstaande journalist in Angola. Verzoekster werkte als prostituee in zijn huis.

B. K. is een Angolese generaal en is de schoonzoon van de broer van de vroegere president van Angola. Het is algemeen bekend dat deze persoon nauwe contacten heeft met maffiakringen in Angola en zich omringt met prostituees (stuk 3).

Verzoekster heeft gedurende haar interview op de Dienst vreemdelingenzaken en haar persoonlijk onderhoud op het CGVS E. B. geïdentificeerd als zijnde een van haar vervolgers in Angola. Zij heeft hierover nooit tegenstrijdige verklaringen afgelegd.

W.d.S. *is een politicus die in het Angolees parlement zetelde en is een invloedrijke persoon.*

Hij was een klant van het prostitutiehuis van E. B.. Verzoekster had een vriendschapsband opgebouwd met W.d.S., waardoor zij uiteindelijk het prostitutiehuis, en later het land, heeft kunnen ontvluchten.

Zowel op de Dienst vreemdelingenzaken als op het CGVS, heeft verzoekster W.d.S. geïdentificeerd als zijnde de persoon die haar geholpen heeft om het land te ontvluchten. Zij heeft op de Dienst vreemdelingenzaken weliswaar gezegd dat deze persoon haar buurjongen was en geen vooraanstaande politicus. Dit wordt uitgelegd door het feit dat zij de rol van deze persoon wilde minimiseren. Zij was bang dat hij in de problemen zou geraken, omdat hij haar geholpen heeft om het land te ontvluchten.

Wanneer zij in België aangekomen is, had verzoekster moeite om de autoriteiten te vertrouwen. Dit is ook verstaanbaar : zij werd maandenlang in Angola verkracht en misbruikt door mensen die lid zijn van of gelinkt kunnen worden aan de Angolese autoriteiten.

Het feit dat zij E. B. vreest als acteur van vervolging maar dat zij W.d.S. wilde beschermen, legt uit waarom zij zonder twijfel op de Dienst vreemdelingenzaken E. B. wel heeft geïdentificeerd en W.d.S. niet heeft willen identificeren.

1.2.2. Vlucht uit het prostitutiehuis

Verwerende partij is verder van mening dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over de manier waarom zij het prostitutiehuis heeft kunnen verlaten: [...]

Verzoekster weerhoudt echter dat zij het land verlaten heeft dankzij een klant, W. D. S., die de mensen van het prostitutiehuis wellicht had omgekocht.

De vastgestelde tegenstrijdigheden worden opnieuw uitgelegd door het feit dat verzoekster de rol van W. D. S. heeft willen minimaliseren op de Dienst vreemdelingenzaken. Aangezien zij verteld heeft dat hij haar buurjongen was en geen klant, had dit ook een impact op haar relaas betreffende de manier waarop zij het prostitutiehuis, en later het land, heeft verlaten.

1.2.3. Opleidingsniveau en familiale situatie

Verwerende partij is van mening dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende haar opleidingsniveau en haar familiale situatie : [...]

De vader van verzoekster woont in Namibe. De moeder van verzoekster woont samen met de schoonvader van verzoekster in Luanda.

Verzoekster heeft gelogen betreffende de verdwijning van haar moeder op de Dienst vreemdelingenzaken omdat zij bang was dat zij teruggestuurd zou worden naar Angola bij haar moeder.

Men had haar aangeraden om hierover te liegen.

Verzoekster heeft geen tweelingzus. Zij had dit bij de Dienst vreemdelingenzaken verklaard omdat zij bang was dat zij teruggestuurd zou worden naar Portugal : zij wenste inderdaad te verklaren dat haar tweelingzus en niet zijzelf naar Portugal was gegaan in 2015.

De andere broers en zussen die zij aangegeven heeft bij de Dienst vreemdelingenzaken zijn haar halfbroers- en zussen (de kinderen van haar moeder en stiefvader):

Voor wat betreft haar scholing, wenst verzoekster duidelijk te maken dat zij haar eerste jaar aan de universiteit nooit afgerond heeft. Zij heeft dit ook heel duidelijk verklaard gedurende haar persoonlijk onderhoud (NPO, p. 7). Dit is de reden waarom zij verklaard heeft op de Dienst vreemdelingenzaken dat haar scholingsgraad het 6de middelbaar is. Het betreft hier dus helemaal geen tegenstrijdigheid.

1.3. Samenwerkingsplicht en zorgvuldigheidsplicht van de verwerende partij

Verzoekster is van mening dat de verwerende partij in deze zaak uitermate onzorgvuldig heeft gehandeld.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat de protection officer, aan het begin van het verhoor, geenszins gevraagd heeft of verzoekster opmerkingen wenste te formuleren betreffende het verhoor op de Dienst vreemdelingenzaken. Hedendaags gebeurt dit aan het begin van elk verhoor om de verzoeker om internationale bescherming te kans te geven om bepaalde elementen van zijn verklaringen bij de Dienst vreemdelingenzaken te verduidelijken/corrigeren indien dit nodig zou zijn.

Verzoekster heeft deze kans echter niet gehad en het is dan ook verwonderlijk dat de verwerende partij haar beslissing bijna exclusief baseert op de verschillen tussen de twee verhoren, hoewel verwerende partij de kans niet heeft gegeven aan verzoekster, aan het begin van haar verhoor, om opmerkingen te bezorgen betreffende haar eerste interview.

Vorst heeft verzoekster nooit toegang gehad tot haar verklaringen bij de Dienst vreemdelingenzaken, ondanks het feit dat haar vorige raadsheer meermaals, reeds in februari 2021, gevraagd heeft dat men hem de verklaringen zou doorsturen (**stuk 4**). Verzoekster was zich inderdaad helemaal bewust van het feit dat zij over sommige elementen van haar relaas de waarheid niet had verteld op de Dienst

vreemdelingenzaken. Zij wist echter niet meer over welke elementen zij precies had gelogen (het interview op de Dienst vreemdelingenzaken dateert van 2016, 5 jaar geleden!), waardoor zij gevraagd had aan haar raadsman om haar verklaringen op te vragen.

Zij heeft deze echter nooit gekregen, waardoor zij niet in detail heeft kunnen zeggen over welke elementen zij de waarheid niet had verteld.

Op procedureel vlak dient dan ook te worden opgemerkt dat de verwerende partij heel onzorgvuldig heeft gehandeld.

2. De reis van verzoekster naar Lissabon in 2014

Verwerende partij trekt het doel van de reis van verzoekster naar Lissabon in 2014 in twijfel : [...]

Verzoekster heeft weldegelijk een toeristische reis gedaan naar Lissabon in 2015.

Zij heeft de universiteit moeten stoppen omdat zij haar moeder moest helpen, die de opvoeding van de zoon van verzoekster op zich nam.

Het betrof een privéuniversiteit die heel duur was. Het was niet houdbaar om verschillende jaren aan de universiteit te studeren aangezien verzoekster haar moeder moest helpen en financieel moest deelnemen aan het huishouden. Dit is de reden waarom zij besloten heeft om haar jaar uiteindelijk niet af te ronden.

Verzoekster had echter wel voldoende geld opzij kunnen zetten voor haar trip naar Lissabon, die voor haar heel belangrijk was. Zij was sinds haar verkrachting psychologisch heel kwetsbaar en was al jaren haar trip naar Lissabon aan het plannen.

Verzoekster is, na haar trip naar Lissabon, vrijwillig teruggekeerd naar België, wat ook van haar verwacht werd en wat sinds het begin natuurlijk de bedoeling was. Men kan dus niet concluderen tot het feit dat verzoekster om economische redenen geëmigreerd is naar België aangezien zij anders nooit teruggekeerd zou zijn naar Angola in 2015.

Hoe dan ook maakt deze trip helemaal geen kernelement uit van het asielrelaas van verzoekster. Zij is van mening dat de eventuele vaagheden betreffende haar trip naar Lissabon in 2015 hoe dan ook onvoldoende zijn om haar algehele geloofwaardigheid, conform artikel 48/6, 1, eerste tot derde lid, in vraag te stellen.

3. Het prostitutiehuis

Verwerende partij is van mening dat de verklaringen van verzoekster over het prostitutiehuis beknopt zijn : [...]

Verzoekster wenst te verduidelijken dat zij en de andere prostituees in het huis constant bewaakt werden, onder andere door middel van camera's. Zij werden dagelijks misbruikt en waren natuurlijk bang om tegen elkaar te spreken en nog meer misbruikt te worden.

Verder wenst verzoekster ook te benadrukken dat het trauma die zij heeft opgelopen een grote impact heeft gehad op haar herinneringen.

Overeenkomstig het boek "Beyond Proof" van de UNHCR en het geheel van psychologische literatuur, moet vastgesteld worden dat de assimilatie van herinneringen aan traumatische gebeurtenissen aanzienlijk verschilt van de assimilatie van "normale" herinneringen. Zo heeft de noodzaak om te leven met traumatische herinneringen een grote invloed op het geheugen'.

In deze logica, veroorzaakt posttraumatische stress symptomen van angst bij het terugdenken aan de traumatische gebeurtenissen, sensorische coderingen van gebeurtenissen, bewuste en onbewuste vergetelheid, prikkelbaarheid, gebrek aan concentratie...

In het kader van een asielprocedure kan het daarom uiterst pijnlijk zijn en mogelijk schadelijk zijn voor de kandidaat-vluchteling om dergelijke traumatische herinneringen te onthullen'.

Bovendien kan de nauwkeurigheid van het relaas worden beïnvloed door andere symptomen die verband houden met het trauma, zoals depressie, angst, slaapstoornissen, nachtmerries, hoofdpijn, cardiovasculaire symptomen, pijn en traumatische hersenletsels⁴. Deze worden echter ook vastgesteld bij verzoekster (zie psychologische attesten, **stuk 6**).

De nationale en internationale rechtspraak erkent ook het bestaan van posttraumatische stress bij sommige mensen die traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt, evenals de gevolgen ervan zie supra, maar ook EHRM, Arrest n°61800/08, Gani t. Spanje, 19.02.2016 ; RvV, arrest n° 138.404 van 12.02.2015, www.rvv-cce.be ; RvV, arrest n° 108.583 van 26 augustus 2013, www.rvv-cce.be).

Asielaanvragen moeten daarom worden onderzocht in het licht van deze situaties van posttraumatische stress van asielzoekers (zie hieronder).

4. Misbruik door haar schoonvader

Naast het prostitutienetwerk, werd verzoekster in Angola ook misbruikt door haar schoonvader.

Verwerende partij is hieromtrent van mening dat er geen geloof aan kan worden gehecht aangezien verzoekster hierover niets heeft verteld op de Dienst vreemdelingenzaken.

Verzoekster wenst echter te benadrukken dat zij hiervoor de kans niet heeft gehad bij de Dienst vreemdelingenzaken : zij moest heel beknopt haar problemen uiteenzetten en kon niet in detail gaan. Zij heeft de tijd ook niet gehad om over haar problemen met haar schoonvader de spreken.

5. Geboortedatum van haar zoon

De zoon van verzoekster is weldegelijk geboren in 2005 en niet in 2008. Verzoekster legt de geboorteakte van haar zoon neer om dit te bevestigen (**stuk 5**).

6. De medische attesten die neergelegd werden in het kader van de asielprocedure

Verzoekster heeft verschillende medische en psychologische attesten neergelegd die haar relaas staven en ook duidelijk aantonen dat verzoekster lijdt aan heel ernstige psychologische problemen (**stuk 6**).

Er wordt in deze verschillende attesten een duidelijke link gemaakt tussen de psychologische problemen van verzoekster (o.a. het feit dat zij lijdt aan PTSS) en het feit dat zij verkracht werd en in een prostitutienetwerk is beland in Angola.

In het attest van psycholoog Rolande Ewel, lezen wij bijvoorbeeld dat verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, in zijn meest ernstige klinische vorm (stuk 6a, p. 7). Hij legt een zeer gedetailleerde, onderbouwde en duidelijke link tussen het feit dat verzoekster het slachtoffer is geweest van gedwongen prostitutie en de psychologische problemen waaraan zij vandaag lijdt.

Verwerende partij is echter van mening dat [...]

Allereerst, moet aangeduid worden dat de redenering van het CGVS niet in overeenstemming is met de rechtspraak van Uw Raad. Zo moet bijvoorbeeld verwezen worden naar het arrest n° 99 380 van 21.03.2013 [...]

Er moet dus rekening gehouden worden met een psychologisch attest bij het onderzoek naar de waarachtigheid van het relaas, gezien deze het bewijs kan zijn van de vervolging van de persoon. De motivering van de verwerende partij is helemaal in strijd met de interne en internationale rechtspraak en is vandaag uit den boze.

In haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland, herhaalt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inderdaad de noodzakelijkheid om met de specifieke kwetsbaarheid van elke asielzoeker rekening te houden.

Uit twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vloeit verder voort dat de autoriteiten niet langer eenvoudigweg het gebrek aan geloofwaardigheid van een relaas kunnen afdoen

zonder specifiek te beoordelen of de neerlegging van een medisch attest al dan niet het individuele risico kan bewijzen van onmenselijke en vernederende behandelingen ingeval van terugkeer (Voy. EHRM, I. t. Zweden, 5 september 2013 en R.J. t. Frankrijk, 19 september 2013).

In de zaak I. tegen Zweden, hadden de Zweedse autoriteiten de door de verzoekers aangehaalde folteringingen als geloofwaardig beschouwd, maar dat niet met voldoende zekerheid uit zijn relaas vastgesteld kon worden waarom en door wie hij was gefolterd, reden waarom de Zweedse autoriteiten geweigerd hebben om aan de verzoekers een bescherming te verlenen. Het Europese Hof heeft deze redenering veroordeeld en heeft vastgesteld dat het bestaan van een medische verklaring objectief de waarschijnlijkheid van de foltering bevestigde en een deel van het verhaal dat als geloofwaardig werd beschouwd, bevestigde en de hiaten en onzekerheden opvulde. In het arrest R.C. tegen Zweden, is het Hof van oordeel dat als de asielautoriteiten een aanwijzing hebben dat de verwondingen kunnen zijn veroorzaakt door onmenselijke behandeling of foltering, zij de plicht hebben elke twijfel aan de oorsprong van de letsels weg te nemen en een beroep te doen op deskundigen.

In de zaak R.J. tegen Frankrijk, hoewel het relaas van de asielzoeker ontoereikend en niet goed ondersteund was, is het Europese Hof van mening dat de indiening van een medisch certificaat [...]

Uw Raad heeft reeds verschillende arresten uitgesproken betreffende de inoverwegingname van psychologische attesten en de psychologische toestand van de kandidaat-vluchteling :

In het arrest n°20.184 van 9.12.2008, heeft Uw Raad reeds geacht : [...]

In het arrest n° 119.223 van 20.02.2014, beklemtoont Uw Raad nogmaals de noodzaak om de medische documenten die in het kader van een verzoek tot internationale bescherming worden voorgelegd, met de nodige zorgvuldigheid te behandelen, en heeft bijgevolg de beslissing van het CG VS vernietigd. Uw Raad trekt deze zorgvuldigheidsplicht omtrent de analyse van de medische documenten van het verslag aan de Koning met betrekking tot het oude artikel 23, §1 van het koninklijk besluit van 11.07.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In dit verslag leest men inderdaad wat volgt : [...]

Uw Raad heeft geacht dat, hoewel de bepalingen van het verslag aan de Koning geen juridische waarde hebben, zij informatie verstrekken over de ratio legis van de normen die het Koninklijk besluit bevat.

Uiteindelijk acht Uw Raad in het arrest n° 99 380 van 21.03.2013 dat als het CGVS de waarde van het certificaat wil betwisten, het dit moet doen op basis van ernstige elementen, zoals een ander medisch advies.

Verwerende partij miskent bijgevolg de bewijswaarde die aan de medische documenten gegund moet worden en schendt zodoende artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 alsook haar zorgvuldigheidsplicht.

7. Kwetsbaarheid van verzoekster

Verzoekster is heel kwetsbaar. Dit vloeit voort uit haar relaas en de verschillende evenementen die zij meegemaakt heeft en wordt ook vastgesteld door verschillende psychologen (**stuk 6**).

Verwerende partij heeft echter helemaal geen rekening gehouden met deze kwetsbaarheid, het feit dat verzoekster meermaals gefolterd werd in haar land van herkomst en het feit dat dit een grote impact heeft op de manier waarop zij haar asielrelaas uiteengezet heeft voor de Belgische asielinstanties.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat verzoekster alleen in België aangekomen is, zonder enige oriëntatiepunt. Zij was heel verward, bevond zich in een helemaal ongekende omgeving en had een groot wantrouwen jegens de autoriteiten. Zij heeft het advies gevolgd van de personen die zij bij haar aankomst heeft ontmoet, om over enkele aspecten van haar asielrelaas te liegen en heeft hier vandaag veel spijt van.

Verzoekster ervaaarde en ervaart nog steeds veel schaamte omwille van wat er gebeurd is. Zij heeft er bijvoorbeeld jaren over gedaan om haar zoon, geboren uit een verkrachting, te accepteren en heeft hem jarenlang eerder als een broer beschouwd. Verzoekster ervaart ook veel schaamte omwille van het feit dat zij zich maandenlang heeft moeten prostitueren en maandenlang verkracht werd.

Echter : [...]

Verder dient ook opgemerkt te worden dat het onderscheid tussen traumatisch en niet-traumatisch geheugen een belangrijke factor is die in overweging dient te worden genomen wanneer een oordeel wordt geveld over mogelijke discrepanties in het asielaanvraag (zie ook supra). Inderdaad, [...]

Verwerende partij heeft echter geen enkele aandacht besteed aan deze kwetsbaarheid van verzoekster en de impact die deze gehad heeft op haar asielprocedure. Dit element staat echter helemaal centraal voor de goede beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekster.

b. De samenwerkingsplicht van verwerende partij

Artikel 48/6, §1, van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat : [...]

Artikel 4, §1, van de Kwalificatierichtlijn voorziet : [...]

De verantwoordelijkheid voor het verstrekken van de nodige informatie voor het onderzoek van de feiten die hij inroept, ligt in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming.

Niettemin moet verwerende partij samenwerken met de verzoeker bij het bepalen van de relevante elementen van zijn verzoek.

Deze verplichting tot samenwerking werd door het Hof van Justitie beschreven in het arrest M.M. tegen Ierland, waarvan de conclusies zijn samengevat met de volgende bewoordingen in de memorie van toelichting bij de wet van 21 november 2017 : [...]

In dezelfde zin voorziet artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voortaan dat : [...]

In § 196 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees lezen wij : [...]

Uiteindelijk heeft de Raad van State reeds geacht dat : [...]

*In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, **in het bijzonder gelet op het feit dat verzoekster ernstige elementen aanhaalt van verhoogde kwetsbaarheid.***

Verzoekster verwijt in het bijzonder aan verwerende partij het feit dat zij haar beslissing bijna exclusief steunt op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen op de Dienst vreemdelingenzaken en de verklaringen op het CG VS, hoewel verzoekster geen toegang heeft gekregen tot haar verklaringen op de Dienst vreemdelingenzaken voor haar persoonlijk onderhoud en hoewel verwerende partij niet gevraagd heeft aan verzoekster aan het begin van het persoonlijk onderhoud of zij opmerkingen wenste te maken betreffende dit interview.

Verwerende partij heeft ook helemaal geen rekening gehouden met de verhoogde kwetsbaarheid van verzoekster.

Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht schendt.

c. Voordeel van twijfel

Artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat : [...]

Het CGVS weigert echter om het voordeel van twijfel te gunnen aan verzoekster ondanks de ernst van de ingeroepen vrees.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat, zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle incoherenties weg te nemen : [...]

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk kan zijn om de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, [...]

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : [...]

d. Conclusie

[...]

II.2. IN ONDERGESCHIKTE ORDE : TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS (artikel 48/4 van de wet van 15).

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

[...]

De inhoud van de wet van 15 december 1980 weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Artikel 2 EVRM bepaalt : [...]

Artikel 3 EVRM bepaalt: [...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als een van de meest fundamentele artikelen: "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Belgische Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het leven van verzoekster in gevaar gebracht zou worden, bijvoorbeeld in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster kan dus niet teruggestuurd worden naar Angola zonder grondige voorafgaande analyse van haar concrete situatie.

Verzoekster is bijgevolg van mening dat aan haar, op zijn minst, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden aangezien er geen plaats is waar zij zich redelijkerwijs opnieuw zou kunnen vestigen (Angola), zonder het risico te lopen dat zijn grondrechten, en in het bijzonder artikel 3 van het EVRM, geschonden zouden worden, gelet op de uiteenzettingen supra."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"3. Internetpagina over B. K.

4. Emails van Me GAMMAR naar het CGVS

5. Geboorteakte van de zoon van verzoekster

6. Psychologische attesten :

a. van R. E., 17.09.2019

b. van M. Ares, 24.09.2019

c. van C. Cabolet, 26.09.2019".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale

bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De (uitvoerige) opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en algemene informatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij

in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

Voor zover verzoekster tevens de schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanhaalt, dient opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

6. De aangevoerde schending van artikel 17 PR CGVS kan evenmin worden aangenomen. Dient immers te worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekster met bepaalde tegenstrijdigheden in haar gezegden niet zou zijn geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Voormeld artikel voorziet verder slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Daarenboven geniet verzoekster in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid om middels het verzoekschrift eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden recht te zetten.

7. In de mate dat verzoekster betoogt dat geen enkele aandacht werd besteed aan haar kwetsbaar profiel en de impact ervan op de asielprocedure, kan zij niet worden gevolgd.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat wordt erkend dat verzoekster met psychologische problemen kampt en dat haar steunmaatregelen werden verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit verschillende medische documenten is immers gebleken dat u verschillende trauma's heeft opgelopen waardoor u psychisch zou lijden.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er op toegezien dat er voldoende tijd en aandacht ging naar het creëren van een vertrouwenssfeer. Bovendien was uw raadsman aanwezig tijdens het volledige persoonlijk onderhoud wat voor u zeer belangrijk is (zie brief van uw advocaat dd. 18/12/2019). Verder kon u op elk moment aangeven dat u zou willen pauzeren (zie notities CGVS, p 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”.

Te dezen dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt). De beoordeling door verweerder inzake verzoeksters procedurele noden op zich kan derhalve niet in het kader van voorliggend beroep worden (her)beoordeeld.

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift weliswaar naar haar psychologische problematiek en naar haar kwetsbaar profiel maar licht niet concreet toe op welke wijze de haar geboden steunmaatregelen zouden tekortschieten.

Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarenboven dat de dossierbehandelaar rekening heeft gehouden met verzoeksters toestand. Zo werd verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of zij zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te doen en werd benadrukt dat verzoekster melding diende te maken van enige problemen of moeilijkheden tijdens het onderhoud en dat indien nodig pauzes konden worden ingelast (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde verzoekster dat zij alle vragen, alsook de tolk, goed begrepen had (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Hoewel verzoeksters raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud melding maakte van haar psychische situatie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20), heeft verzoekster (of haar raadsman) noch bij de DVZ, noch bij het CGVS aangegeven dat zij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen.

Evenmin blijkt uit de door verzoekster voorgelegde psychologische en psychiatrische attesten (neergelegd bij het CGVS en het verzoekschrift) dat verzoeksters psychische problemen van die aard zijn dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de asielpcedure, noch dat de haar geboden steunmaatregelen niet toereikend waren.

Uit de door verzoekster voorgelegde psychologische attesten blijkt dat verzoekster psychologisch lijdt (onder meer PTSS) en dat ze psychologisch wordt begeleid.

Nergens wordt echter vermeld dat verzoeksters cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen.

Verzoekster toont niet aan dat haar psychologische toestand haar verhindert, dan wel verhinderd heeft, coherente verklaringen af te leggen. De attesten bieden aldus geen nuttige verklaring voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

8. Daarnaast blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing dat de door verzoekster bijgebrachte psychologische en medische attesten in rekening werden genomen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming:

*“Daarnaast legt u ook een **psychologisch rapport** voor, opgemaakt op 17 september 2109 door R. Ewel, dokter in de klinische psychologie en psycholoog. Hij geeft aan dat u sinds 18 juli 2019 psychologische ondersteuning krijgt. U wenste hulp omdat u zich niet goed voelde en dat u psychisch leed. Uit de bevindingen van de behandelende psycholoog blijkt dat u een leven heeft gekend vol geweld. Uit uw verklaringen maakt uw psycholoog op dat u meermaals werd verkracht en dat u in Angola in de prostitutie belandde. Uw psycholoog merkt vier trauma’s op m.b.t. seksualisering, stigma, verraad en onmacht. Uw psycholoog geeft aan dat u aan een ernstige post traumatisch stress syndroom lijdt. Het is opmerkelijk dat u, nadat u in 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende, pas in juli 2019 de stap zet om psychologische bijstand te verkrijgen, waardoor enige bedenkingen kunnen gemaakt worden naar de ernst – en minstens de oorzaak – van de door u aangehaalde problemen. U legt tevens een psychologisch attest voor, opgemaakt op 21 september 2019 en 10 oktober 2019 door M. Ares, psycholoog bij UMC Sint-Pieter. Ze verklaart dat u werd doorverwezen door een psycholoog van de dienst pediatrie. U kreeg tijdens uw zwangerschap psychologische ondersteuning alsook na de geboorte van uw zoon. Sinds 6 augustus 2019 volgt de psycholoog Ares u veder op. Ze merkt op dat u aan een post traumatisch stress syndroom lijdt en dat u depressief bent. Er dient echter te worden opgemerkt dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het door u neergelegde medische attest kan de geloofwaardigheid van uw relaas aldus niet herstellen. U legt tevens een **attest** voor van dr. C. Meuris, werkzaam bij UMC Sint-Pieter. Ze geeft een algemeen overzicht van uw gezondheidstoestand naar aanleiding van uw HIV besmetting en verwijst naar uw 9ter aanvraag.*

*U legt tevens uw **aanvraag 9ter** voor, die u indiende op 19 september 2019 en waarbij zowel uw HIV besmetting als uw psychologische problematiek aan bod kwamen. Uw raadsman gaf tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat er een negatief oordeel werd geveld in de 9te procedure en dat u momenteel wacht op de uitspraak na uw beroep (zie notities CGVS, p 18).”*

Inzake de neergelegde attesten kan – gelet op de uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens – vooreerst verwezen worden naar relevante rechtspraak van het EHRM inzake de vraag naar het gewicht dat moet worden toegekend aan het medische attest (onder meer: *R.C. tegen Zweden*, nr. 41827/07, § 55, 9 maart 2010; *Mo.M. tegen Frankrijk*, nr. 18372/10, § 40, 18 april 2013; *I. tegen Zweden*, nr. 61204/09, § 67, 5 september 2013; *R.J. tegen Frankrijk*, nr. 10466/11, §§ 41-42, 19 september 2013).

Uit *“I. tegen Zweden”* van 5 september 2013, nr. 61204/09, en *“R.J. tegen Frankrijk”* van 19 september 2013, nr. 10466/11, kan blijken dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, het de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek te verrichten naar dat bewijsmiddel om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In « *R.J. tegen Frankrijk* » werden de vastgestelde verwondingen in het medisch attest precies omschreven (*“Ce certificat médical [...] décrit de façon précises quatorze « plaies par brûlure datant de*

quelques semaines » et occasionnant « des douleurs importantes nécessitant un traitement local et par la bouche (...) », *R.J. tegen Frankrijk*, § 41). In "*I. tegen Zweden*" wordt in het medisch attest melding gemaakt van significante en zichtbare littekens op het lichaam, waaronder een kruis gebrand in de borststreek, die consistent kunnen zijn met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen aangaande de timing en de aard van de ondergane folteringen (*I. tegen Zweden*, § 67).

Of het bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardige verklaringen van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest *R.C. tegen Zweden*, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 62 van het arrest *I. tegen Zweden*, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest *R.J. tegen Frankrijk*, van 19 september 2013, nr. 10466/11). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan van voormelde verplichting, in het bijzonder indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn die stroken met de verklaring dat autoriteiten van zijn land hem onmenselijk hebben behandeld (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest *I. tegen Zweden*, § 39 en 42 van voormeld arrest *R.J. tegen Frankrijk*). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest *Mo.M. tegen Frankrijk*, van 18 april 2013, nr. 18372/10).

In tegenstelling tot de in het verzoekschrift aangehaalde arresten "*I. tegen Zweden*" van 5 september 2013 en "*R.J. tegen Frankrijk*" van 19 september 2013 betreffen de door verzoekster neergelegde attesten psychologische problemen, die werden opgesteld door psychologen, en wordt er geen gewag gemaakt van fysieke letsels.

De door verzoekster neergelegde psychologische attesten van 17 september 2019 (psycholoog R. Ewel), 24 september (psychologe M. Ares) en 26 september 2019 (psychologe C. Cabolet) maken melding van mentale problemen die volgens verzoekster zouden voortkomen uit de verkrachtingen en verzoeksters tijd in de prostitutie in Angola.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van deze stukken. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch of psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, vormen deze neergelegde psychologische stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de psychologische problemen werden opgelopen voordat verzoekster haar land van herkomst verliet. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënte en rekening houdend met zijn of haar bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënte.

Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënte wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Uit de bewoordingen van de attesten zelf blijkt bovendien dat deze steunen op verzoeksters verklaringen: "*D'après le discours de la patiente (...)*" (attest van 17 september 2019); "*Au cours des entretiens elle me fait part de son histoire*" (attest van 24 september 2019).

Bovendien vermeldt het attest van 17 september 2019 dat verzoekster voor het eerst verkracht werd op negenjarige leeftijd, het attest van 24 september 2019 op achtjarige leeftijd en blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster voor het eerst op dertienjarige leeftijd werd verkracht.

Er wordt geenszins ontkend dat verzoekster psychologische problemen heeft, hetgeen blijkt uit de door verzoekster neergelegde psychologische attesten, doch wel dat deze zijn ontstaan ten gevolge van de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten.

Gelet op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake verzoeksters beknopte verklaringen over haar tijd in het prostitutiehuis, haar tegenstrijdige verklaringen over W.d.S., haar vlucht uit het prostitutiehuis en haar vertrek uit Angola, zijn de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten in Angola immers niet aannemelijk.

In het licht van het gehele dossier kunnen de psychologische attesten de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken.

9. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze bij haar initiële verzoek om internationale bescherming in 2016 de waarheid niet heeft verteld over sommige elementen van haar asielrelaas omdat zij bang was bepaalde personen in haar relaas te betrekken en dat haar aangeraden werd te liegen bij de DVZ.

Verzoekster is echter zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt. Achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen haar bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd verzoekster meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van haar verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Verzoeksters bedrieglijke handelwijze in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming is een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

Bovendien dient opgemerkt dat verzoekster reeds tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS had aangegeven dat ze in 2016 de waarheid niet had verteld, doch dat ze initieel stelde dat ze enkel gelogen had over de locatie waar de gebeurtenissen zich afspeelden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10).

Naarmate het persoonlijk onderhoud vorderde gaf verzoekster aan dat ze had gelogen omdat ze bang was bepaalde personen in haar relaas te betrekken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Daargelaten dat verzoeksters verklaringen aangaande haar bedrieglijke verklaringen doorheen het onderhoud wijzigen, kan in navolging van verweerder aan deze uitleg geen geloof worden gehecht aangezien verzoekster reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming bij de DVZ verklaarde dat ze E. B. vreesde en tevens melding maakte van W.d.S. (vragenlijst CGVS van 14 oktober 2016, vragen 3.4 en 3.5).

Net als verweerder kan worden vastgesteld dat verzoekster flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande W.d.S., de persoon die haar beweerdelijk heeft geholpen Angola te ontvluchten en bijgevolg tot de kern van haar vluchtrelaas behoort. Immers verklaarde verzoekster in het kader van haar eerste verzoek dat W.d.S. haar buurjongen was die haar Angola heeft helpen ontvluchten (vragenlijst CGVS van 14 oktober 2016, vragen 3.4 en 3.5), doch in het kader van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS tijdens onderhavig onderzoek dat W.d.S. een invloedrijk persoon en parlementariër was die tevens klant was bij het prostitutiehuis en verzoekster heeft helpen ontsnappen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoeksters wijzigende verklaringen aangaande W.d.S., een kernfiguur in haar asielrelaas, ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verzoeksters verwijzing naar een internetpagina over B. K. (stuk 3, gevoegd bij verzoekschrift) kunnen haar strijdige verklaringen over W.d.S. niet verschonen. Evenmin kan deze aantonen dat verzoekster vervolging dient te vrezen voor B. K.. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd door Bengo Kangamba. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

10. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift nog stelt dat zij na aankomst in België moeite had om de autoriteiten te vertrouwen, aangezien zij maandenlang verkracht en misbruikt werd door mensen die lid

zijn of gelinkt kunnen worden aan de Angolese autoriteiten, valt dit niet te verenigen met verzoeksters verklaringen dat zij een vriendschapsband opbouwde met W.d.S., een Angolees parlementslid, die klant bij haar zou zijn geweest.

Te dezen kan worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en wantouwen kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden.

Verzoeksters wantrouwen ten aanzien van “*de autoriteiten*” kan geenszins haar leugenachtige verklaringen verschonen.

11. Wat betreft de tegenstrijdigheden in haar verklaringen aangaande haar vlucht uit het prostitutiehuis legt verzoekster uit dat ze de rol van W.d.S. heeft willen minimaliseren bij de DVZ.

Opnieuw dient opgemerkt dat verzoekster reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming bij de DVZ melding maakte van W.d.S., aangezien ze verklaarde dat hij haar buurjongen was en dat hij haar reis uit Angola heeft georganiseerd (vragenlijst CGVS van 14 oktober 2016, vraag 3.5). Indien verzoekster de rol van W.d.S. daadwerkelijk zou willen verhullen, kan niet worden ingezien dat ze zijn echte naam zou gebruiken.

Verzoeksters *post factum* verklaringen en bevestiging van één van de uiteenlopende versies kunnen haar tegenstrijdige verklaringen aangaande haar vlucht uit het prostitutiehuis – met name dat ze het prostitutiehuis mocht verlaten omdat ze ziek was, dan wel dat ze bevrijd werd door een klant, W.d.S. – niet verschonen, zodat deze wel degelijk overeind blijven en bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van haar relaas.

12. In navolging van verweerder kan worden vastgesteld dat verzoekster incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande haar familiale situatie.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift te hebben gelogen over de verdwijning van haar moeder en het bestaan van haar tweelingzus omdat ze bang was te worden teruggestuurd naar Angola of Portugal en dat men haar had aangeraden hierover te liegen. Opnieuw dient te worden gesteld dat verzoekster verantwoordelijk is voor haar eigen verklaringen en dat het (achteraf ongunstig) gebleken advies van derden deze niet kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat de broers en zussen die ze bij de DVZ heeft aangegeven haar halfbroers en –zussen zijn. Deze loutere aanpassing van haar verklaringen bij de DVZ kan niet worden aangenomen, nu niet kan worden ingezien – noch aannemelijk wordt toegelicht door verzoekster – waarom zij bij de DVZ dan zou verklaren dat deze personen haar broers en zussen van dezelfde vader en moeder zijn (verklaring DVZ van 27 juli 2016, punt 17).

Gelet op verzoeksters inconsistente verklaringen kan slechts worden vastgesteld dat zij geen duidelijk beeld wenst te schetsen van haar familiale situatie.

13. Daarnaast kan worden opgemerkt dat verzoekster in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming ontkende ooit een paspoort te hebben gehad, een visum te hebben aangevraagd en naar Europa te zijn gereisd (verklaring DVZ van 27 juli 2016, punt 24), terwijl uit de elementen in het administratief dossier blijkt en verzoekster in het kader van onderhavig verzoek toegaf dat ze reeds in april 2015 naar Portugal reisde met haar eigen paspoort en geldig visum (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5; informatie betreffende visum in administratief dossier).

Verzoekster houdt voor dat ze in 2015 10 dagen in Portugal heeft verbleven en is teruggekeerd naar Angola, dat ze in Angola in 2016 in een prostitutiehuis terecht kwam, dat W.d.S. (over wie ze flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd) haar in juli 2016 heeft geholpen illegaal het land uit te vluchten en dat ze haar eigen paspoort meehad in haar bagage (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 9-10).

Aangaande haar paspoort stelt verzoekster dat zij het niet neerlegt omdat het beweerdelijk in een kelder bij een vriendin in Bornem zou liggen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 19). Echter kan niet worden aanvaard dat ze dit paspoort – gelet op het belang ervan – niet zou gaan zoeken en ophalen bij haar vriendin. Verzoekster, hieromtrent overeenkomstig artikel 14 PR RvV ter zitting ondervraagd, herhaalt dat het paspoort in België bij een vriendin ligt. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij niet in staat is haar paspoort neer te leggen.

Gelet op het feit dat verzoekster in het bezit was van een eigen paspoort (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 19), dat zij het bestaan van dit paspoort initieel trachtte te verhullen voor de asielinstanties, dat ze het op heden nog niet neerlegt en dat verzoekster strijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de persoon die haar beweerdelijk op illegale wijze het land heeft helpen ontvluchten, is niet onredelijk aan te nemen dat verzoekster haar paspoort, en in het bijzonder het werkelijke ogenblik van haar vertrek uit haar land (of zij al dan niet is teruggekeerd naar Angola in 2015) en de wijze waarop dit gebeurde, tracht verborgen te houden. Dit klemt te meer aangezien geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters asielrelaas en er dus geen redenen zijn waarom zij niet legaal zou vertrokken zijn.

Dat verzoekster nalaat haar paspoort (of enig ander document ter staving van haar identiteit) neer te leggen is bovendien een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid (cf. artikel 48/6, §1, eerste tot derde lid van de Vreemdelingenwet).

14. Verder hekelt verzoekster in het verzoekschrift dat ze geen toegang had tot haar verklaringen bij de DVZ van 2016, niettemin haar vorige raadsman hierom via e-mail heeft verzocht bij het CGVS (stuk 4, gevoegd bij verzoekschrift). Ze wijst erop dat ze niet meer wist over welke elementen zij precies had gelogen waardoor ze niet in detail heeft kunnen zeggen over welke elementen zij de waarheid niet had verteld.

In tegenstelling tot wat verzoekster in voorliggend verzoekschrift stelt, kon zij wel degelijk kennis nemen van haar verklaringen die ze in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming in 2016 heeft afgelegd bij de DVZ. Immers, de “*verklaring DVZ*” van 27 juli 2016 en “*vragenlijst CGVS*” van 14 oktober 2016 bevinden zich in verzoeksters administratief dossier. Verzoekster heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekster en haar raadsman mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier, inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal. Het inzagerecht laat verzoekster toe om haar dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren.

Waar verzoekster aanvoert dat zij haar verklaringen bij de DVZ niet toegezonden kreeg, dient opgemerkt dat verzoekster en haar raadsman, van wie een diligente houding mag worden verwacht, verzaakt hebben aan de mogelijkheid om het dossier in te kijken teneinde kennis te nemen van deze documenten.

Verzoekster laat voor het overige na te preciseren op welke wijze het niet beschikken over het gehoor bij de DVZ een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing.

Daarenboven kan worden benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De asielzoekster draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant haar ter ondersteuning van haar asielrelaas.

Waar verzoekster nog hekelt dat de *protection officer* aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet heeft gevraagd of verzoekster opmerkingen wenste te formuleren betreffende het verloop van het gehoor bij de DVZ, dient opgemerkt dat verzoeksters verklaringen op de DVZ aan haar werden voorgelezen en zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen.

Bovendien weerhoudt het loutere feit dat de *protection officer* verzoekster niet gevraagd heeft naar het verloop van het gehoor bij de DVZ haar er niet van om tijdens het persoonlijk onderhoud zelf opmerkingen te maken over dat gehoor.

15. Verzoekster legt in het verzoekschrift uit dat haar beknopte verklaringen over het prostitutiehuis te wijten zijn aan de omstandigheden aldaar, met name dat ze constant bewaakt werden en bang waren om tegen elkaar te spreken, en dat het trauma dat ze heeft opgelopen een grote impact heeft gehad op haar herinneringen.

In navolging van verweerder kan worden vastgesteld dat verzoekster er niet in geslaagd is gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen aangaande haar zes-maanden-durend verblijf in het prostitutiehuis. Haar verklaringen over de vijf meisjes met wie ze in een kamer verbleef en het gebouw waar ze woonde zijn dermate summier en oppervlakkig dat op basis hiervan allerminst kan worden aangenomen dat verzoekster daadwerkelijk een half jaar in dat prostitutiehuis zou hebben verbleven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-14). Bovendien maakte verzoekster initieel geen gewag van een andere naam, laat staan van haar valse naam Pria die ze beweerdelijk gedurende zes maanden in het prostitutiehuis zou gebruikt hebben (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3), terwijl ze even later – wanneer haar vragen worden gesteld naar haar verblijf in het prostitutiehuis – verklaarde dat ze ook een nepnaam, Pria, diende te gebruiken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

Verzoeksters verwijzingen naar de omstandigheden in het prostitutiehuis, dat ze constant bewaakt werden en bang waren tegen elkaar te spreken, alsook naar haar traumatische ervaringen en psychologische attesten, kunnen haar summiere en oppervlakkige verklaringen niet verschonen. Indien verzoekster daadwerkelijk zes maanden in een prostitutiehuis verbleven heeft, kan verwacht worden dat zij haar ontmoetingen met de andere meisjes, alsook het gebouw, gedetailleerder zou kunnen toelichten, wat niet het geval is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-14).

Hoewel kan worden aangenomen dat verzoekster moeite heeft met het praten over de traumatische gebeurtenissen, hetgeen ook blijkt uit de psychologische attesten, dient opgemerkt dat uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat de beknoptheid en oppervlakkigheid van haar verklaringen over het gebouw waar ze leefde en de meisjes met wie ze een kamer deelde, te wijten zou zijn aan haar psychologische problemen. In dit verband kan worden hernomen dat verzoekster steunmaatregelen werd verleend in het kader van het persoonlijk onderhoud en dat verzoekster op geen enkel moment heeft aangegeven dat zij niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure omwille van haar psychologische toestand.

Nergens in de psychologische rapporten wordt overigens vermeld dat verzoeksters cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen.

16. Verzoekster stelt verder dat zij het misbruik door haar stiefvader bij de DVZ niet heeft vermeld omdat zij heel beknopt haar problemen moest uiteenzetten en niet in detail kon gaan.

Te dezen dient erop gewezen dat verzoeksters verklaringen bij de DVZ aan haar werden voorgelezen en zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoekster erop gewezen dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden bij de DVZ.

De vaststelling dat verzoekster heeft nagelaten de mishandeling en het misbruik door haar stiefvader te vermelden bij de DVZ, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Hoe dan ook verklaarde verzoekster dat ze voorafgaand aan haar vertrek uit Angola bij haar grootvader woonde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), zodat ze zich reeds had kunnen onttrekken aan de vermeende mishandeling door haar stiefvader.

17. Uit de geboorteakte van haar zoon (stuk 5, gevoegd bij verzoekschrift) blijkt dat verzoeksters zoon in 2005 is geboren.

18. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

19. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

20. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

21. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS